

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **T. L. D.**, narozený dne X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
t. č. ve X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. MV-56428-5/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-3263-22/ZR-2017 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), jímž bylo žalobci podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 téhož zákona udělen výjezdní příkaz na třicet dnů od právní moci rozhodnutí, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že v prvostupňovém řízení ministerstvo nesprávně vymezilo okruh účastníků správního řízení. Na území České republiky žije jeho manželka, bývalá manželka a jeho dvě děti. Zejména děti mohou být ukončením pobytu otce dotčeny na svých právech. Ač správní orgán o možných účastnících věděl, neumožnil jim hájit jejich práva, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné.
3. Žalobce dále namítá, že nebyla dostatečně posouzena otázka přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgán neprovedl žádné relevantní zjištění dopadů do života žalobce. Zjišťoval pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignoval na okolnosti pro žalobce příznivé, ačkoli byly předloženy žalobcem a správnímu orgánu jsou známy z úřední činnosti. Žalobce poukazuje na to, že na území České republiky tráví velkou část svého života, žije tu celá jeho rodina a má zde veškeré statky. Žije ve společné domácnosti s manželkou a synem, o které se stará. Ve Vietnamu již nemá žádné majetkové ani rodinné vazby. Správní orgán měl možnost provést výslech manželky a dětí, které jsou zletilé, resp. na hranici zletilosti, jimiž si mohl ujasnit rodinné vazby a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti. Správní orgán řádně neodůvodnil, proč navržené důkazy neprovedl a proč nepřistoupil k doplnění dokazování.
4. Žalobce dále namítá, že došlo k nedostatečnému poměření jeho deliktního jednání ve vztahu k dopadům rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nedošlo tak k individualizaci napadeného rozhodnutí. Správní orgán toliko odkázal na odsuzující rozsudek, avšak zcela pominul roli žalobce ve všech případech a neposoudil závažnost spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci vytvořeného zázemí v České republice. K tomu žalobce poukázal na závěry Veřejného ochránce práv v řízení vedeném pod sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG. Dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž NSS konstatoval, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu, a vymezil kritéria, která je třeba brát v potaz. Dle žalobce je posouzení prokázání aplikovaného důvodu pro zrušení pobytu nedostatečné a nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce namítá porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Vytýká žalované, že nevzala v úvahu dlouhodobý pobyt žalobce na území České republiky a jeho sociální zázemí. Nesouhlasí s poukazem na možnost pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění, neboť v případě zrušení povolení k pobytu mu s ohledem na záznam v rejstříku trestů nemůže být jiné povolení vydáno.

Vyjádření žalované

5. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní body jsou shodné s odvolacími námitkami, s nimiž se řádně vypořádala, a z tohoto důvodu plně odkázala na napadené rozhodnutí a na správní spis.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, neshledal. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s tím souhlasila a žalobce se na výzvu soudu nevyjádřil, a tudíž se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Z výpisu cizineckého informačního systému pořízeného dne 24. 11. 2017 vyplývá, že žalobce měl vydané povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky s platností od 3. 10. 1997. Je rozvedený, od 11. 9. 1997 do 23. 4. 2002 byl ženatý s M. S., s níž má dceru C. S., narozenou X. Žalobce má dva syny, A. T. L., narozeného X, a T. L. T., narozeného X. Matkou A. T. L. je T. B. N. L..
8. Ministerstvo si dne 24. 11. 2017 vyžádalo opis z evidence rejstříku trestů žalobce, v němž byly čtyři záznamy o odsouzení:
- za trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“), trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 12. 8. 1999, sp. zn. 1 T 86/99, k peněžitému trestu a trestu propadnutí věci; odsouzení bylo zahlazeno usnesením Okresního soudu v Děčíně ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. 4 NT 1201/2014;
 - za trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 152 odst. 1 trestního zákona rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 25. 2. 2003, sp. zn. 4 T 156/2002, k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu do 4. 6. 2005; dne 22. 9. 2005 bylo rozhodnuto, že se žalobce ve zkušební době osvědčil;
 - za trestné činy porušení předpisů o nálepkách k označení zboží dle § 148a odst. 1 trestního zákona, porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 152 odst. 1 trestního zákona a porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 trestního zákona trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 26. 1. 2006, sp. zn. 4 T 65/2006, k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu trestu do 3. 5. 2009; dne 10. 9. 2009 bylo rozhodnuto, že se žalobce osvědčil;
 - za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, a rozsudkem Vrchního

soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 To 19/2017, k trestu odnětí svobody v trvání 7 let a propadnutí věci.

9. Součástí správního spisu je rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582, a Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 11 To 19/2017-9360. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582, byl žalobce shledán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce osmi let. Uvedeného zločinu se dopustil tím, že v přesně nezjištěném období od 14. 12. 2014 do 17:00 hodin dne 16. 12. 2014 po předchozích vzájemných telefonických dohodách a následném osobním jednání zajistil nezjištěným způsobem nejméně 1 590,31 gramů psychotropní látky metamfetamin, kterou dne 16. 12. 2014 předal v L., ulici S., poblíž herny „K.“ prostřednictvím dvou osob další osobě, tedy zprostředkoval jinému neoprávněně psychotropní látku a čin spáchal ve velkém rozsahu. K odvolání žalobce byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, č. j. 11 To 19/2017-9360, zrušen výrok o trestu a žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let. Pro jeho výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Vrchní soud v Praze žalobci mimořádně snížil trest pod dolní hranici trestní sazby, neboť uložení trestu v zákonné sazbě od 8 do 12 let shledal nepřiměřeně přísným, jelikož množství pervitinu, na jehož obstarání se žalobce podílel, jen nepatrně převyšovalo soudní praxí uznávanou hranici velkého rozsahu, která činí 1 500 gramů, dopustil se pouze jednoho trestného jednání, nebyl členem organizované skupiny s dalšími obžalovanými a hledělo se na něj, jako by nebyl odsouzen.
10. Generální ředitelství vězeňské služby ČR dne 27. 11. 2017 ministerstvu sdělilo, že žalobce se v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici O.. Počátek výkonu trestu byl dne 8. 4. 2015, předpokládáný konec dne 8. 4. 2022. Ve výkonu vazby byl žalobce od 8. 4. 2015 do 31. 5. 2017.
11. Dne 30. 11. 2017 vydalo ministerstvo oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Toto oznámení si žalobce převzal dne 1. 12. 2017.
12. Součástí správního spisu jsou též trestní příkazy Okresního soudu v Děčíně ze dne 12. 8. 1999, č. j. 1 T 86/99-30, a ze dne 26. 1. 2006, č. j. 4 T 65/2006-150, rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 25. 2. 2003, č. j. 4 T 156/2002-51, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 6. 2003, č. j. 4 To 257/2003-71.
13. Dne 7. 12. 2017 bylo ministerstvu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém namítal, že oznámení o zahájení řízení bylo vyhotoveno pouze v českém jazyce, což dle žalobce odporuje § 16 odst. 3 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že je od 8. 4. 2015 v postavení vězněné osoby a neovládá český jazyk. Pokud by neměl k dispozici právníka z řad odsouzených, nebyl by schopen reagovat. Vyjádřil nesouhlas se zrušením povolení k trvalému pobytu, neboť od roku 2002 bydlí v bytě společně s rodinou a synem A. T. L.. Po výkonu trestu má nadále zájem tam bydlet. Jelikož mu byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci uložena pouze trest odnětí svobody a nikoli trest vyhoštění, považuje správní řízení ve věci zrušení

povolení k trvalému pobytu za nezákonné. Doplnil, že ve Vietnamu nemá žádné příbuzenské vazby a jeho rodina je zde zcela domestikována. Navrhl, aby ministerstvo provedlo důkaz výpisem katastru nemovitostí, neboť v katastrálním území a obci V. vlastní bytovou jednotku, a výsledkem jeho manželky L. T. B. N. a syna A. T. L..

14. Dle výpisu z živnostenského rejstříku ze dne 21. 12. 2017 žalobce nedisponoval k tomuto datu žádným platným živnostenským oprávněním. Dle údajů v katastru nemovitostí byl vlastníkem jednotky v budově č. p. X, X a X na pozemku p. č. X v k. ú. V..
15. Ze sdělení ředitele věznice ze dne 16. 1. 2018 vyplývá, že žalobce byl dne 13. 6. 2017 z Vazební věznice P.-P. eskortován k výkonu trestu do Věznice O.. Ve Vazební věznici P.-P. neměl po nástupu trestu (X) plánovanou návštěvu. Ve Věznici O. měl dosud naplánovány dvě standardní návštěvy, a to L. T. B. N. a A. T. L.. Dne 4. 9. 2017 se návštěva nedostavila, návštěva dne 5. 10. 2017 se realizovala. L. T. B. N. a A. T. L. navštěvovali žalobce již v průběhu předchozího výkonu vazby ve Vazební věznici L..
16. Při výsledku konaném dne 2. 2. 2018 za přítomnosti tlumočníka žalobce uvedl, že je zdravý, do České republiky přicestoval v roce 1996 za sestřenicí za účelem sloučení rodiny. Nikdy zde nepobýval neoprávněně, od roku 1997 má povolení k trvalému pobytu. Vypověděl, že pracoval v L., kde pomáhal manželce, která měla živnost – bar a hernu. V době výsledku nedisponoval živnostenským oprávněním, živnostenské oprávnění měl v letech 1996 až 2005. Uvedl, že jeho manželkou je L. T. B. N., bytem na adrese X. Jejich vztah trvá od roku 2001, manželé jsou od roku 2002. Mají spolu syna A. T. L., který se narodil dne X, má zde povolení k trvalému pobytu, studuje ekonomii na střední škole v P.. Má ještě dceru K. L. narozenou dne X, která žije s matkou v R.. S dcerou se před nástupem do vězení stýkal dvakrát měsíčně, jezdil za ní, její matce dával výživné stanovené soudem ve výši 300 Kč měsíčně v hotovosti, občas poskytl více. Před jeho nástupem do vězení navštěvovala základní školu. Dcera neví, že nastoupil do vězení, neřekl jí to. Po dobu výkonu trestu hradí výživné jeho současná manželka. Před nástupem výkonu trestu žil se svojí manželkou a synem, kteří jej navštěvují ve vězení. Za 6 měsíců výkonu trestu za ním byli jednou, jelikož je věznice daleko, avšak jsou v telefonním kontaktu každý den a manželka za něj hradí veškeré výdaje. Na výchově dětí se před nástupem do vězení podílel tak, že o syna se staral každý den. Dceru navštěvoval dvakrát až třikrát v měsíci podle pracovní vytíženosti. Bral ji na jídlo, obstaral, co potřebovala. V době výsledku byl hlášen na adrese X. Jelikož pracoval v L. v baru své manželky, pobýval i na adrese této provozovny X. Manželka již bar neprovozuje. Na adrese hlášeného pobytu žije od roku 2001 v bytě 2+1, jehož je od roku 2002 vlastníkem. Na otázku, jakým způsobem se podílel na chodu domácnosti, uvedl, že platil za služby a staral se o rodinu. Oba s manželkou pracovali v herně, střídali se. Finance měla na starosti manželka. Jeho bývalou manželkou je M. S., se kterou se seznámil v R.. V roce 1997 se vzali. Žili spolu čtyři roky. Mají spolu dceru K. L.. Před nástupem výkonu trestu se stýkali, neboť jí dával peníze. Na dotaz, že jeho současná manželka je podle sdělení vězeňské služby jen partnerkou, uvedl, že jde o manželku, změnu stavu hlásil Odboru azylové a migrační politiky a doložil oddací list. K dotazu uvedl, že T. T. L. je také jeho syn, není však jeho biologickým otcem, během vojny si ho osvojil. Neví, kde se v současné době nachází. Pobýval v České republice, má zde povolení k trvalému pobytu. Žalobce dále vypověděl, že v České republice byl odsouzen dvakrát nebo třikrát, jednou dostal pokutu. V jiném státě odsouzen nebyl a jiný výkon trestu odnětí svobody nevykonal. Dluhy nemá, manželka zaplatila i soudní výlohy. Jiné příbuzné nemá ani v České republice, ani mimo území. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2013,

když mu zemřel otec. Matka zemřela v roce ... Uzavřel, že by chtěl život strávit v České republice po boku manželky a syna, bez nichž si nedokáže život představit. Hodlá pracovat, pracuje i ve vězení. Doplnil, že syn hovoří česky. Ministerstvo by ho mělo kontaktovat a zeptat se na jejich vztah. Navrhl, aby byl proveden výslech jeho manželky a syna.

17. Dne 26. 3. 2018 vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedlo, že z opisu rejstříku trestů a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci sp. zn. 52 T 14/2015 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 19/2017 je zřejmé, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 7 let se zařazením do věznice s ostrahou za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. První podmínka uvedená v § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tj. nepodmíněné odsouzení k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky za úmyslnou trestnou činnost, tedy byla splněna. K osobě žalobce dále doplnilo, že byl odsouzen ještě v dalších třech případech, což by samo o sobě naplnilo důvod ke zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu závažného narušování veřejného pořádku. Žalobce byl vyslechnut za přítomnosti tlumočníka a byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí. Pokud by měl zájem se s nimi seznámit, bylo by tak učiněno za přítomnosti tlumočníka ve výkonu trestu. Ministerstvo nepřistoupilo k výslechu manželky a syna žalobce, neboť zjistilo stav věci v dostatečné míře a žádné nové informace by jejich výslech nepřinesl. Ministerstvo posuzovalo zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Provedlo lustraci v cizineckém informačním systému, centrálním registru obyvatel, živnostenském a obchodním rejstříku, dále přihlédlo k rozsudkům v trestních věcech a výslechu žalobce. Zjistilo, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu dne 3. 10. 1997, s manželkou L. T. B. N. má syna A. T. L. narozeného dne X. Oba jsou vietnamské státní příslušnosti a disponují povolením k trvalému pobytu. S bývalou manželkou M. S. má dceru C. S., narozenou dne X. Před nástupem výkonu trestu žalobce pracoval v baru a herně, které provozovala jeho manželka. Je vlastníkem bytu, kde žije společně s manželkou a synem. S dcerou se stýkal dvakrát měsíčně, hradil výživné ve výši 300 Kč měsíčně, občas přispěl více. Manželka není na žalobci finančně závislá, hradí v současnosti jeho výdaje a zaplatila za něj dluhy. Syn žalobce je v době vydání prvostupňového rozhodnutí téměř zletilý. Studuje na střední škole v Praze. Dcera žalobce je již zletilá, vztah s žalobcem nemá nikterak intenzivní. Žalobce ji neinformoval ani o svém nástupu do vězení. Ministerstvo dospělo k názoru, že žalobce má na území České republiky soukromé a rodinné vazby, avšak zrušením povolení k trvalému pobytu do nich bude zasaženo přiměřeným způsobem, s ohledem na trestnou činnost žalobce, jelikož v posuzovaném případě převažuje veřejný zájem na zrušení povolení nad soukromým životem cizince, který byl odsouzen k mnohaletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody za drogovou trestnou činnost. Je neakceptovatelné, aby se žalobce zašitoval rodinnými vazbami, na které se neohlížel při páčání trestné činnosti, kdy musel vědět, že v případě odsouzení může přijít o pobytový status. Pokud k narušení vazeb žalobce s rodinou došlo, stalo se tak již pobytem ve vězení, kde je žalobce od 8. 4. 2015. Ministerstvo poukázalo na to, že rodinní příslušníci navštěvují žalobce pouze sporadicky, kdy např. v období od 13. 6. 2017 do 16. 1. 2018 navštívila žalobce manželka se synem ve Věznici O. pouze jednou. Rozhodnutím nebudou dotčena vlastnická práva žalobce k nemovitým věcem. Žalobce prožil většinu života ve Vietnamu, jeho způsob obživy není

nikterak specifický, aby se nemohl živit i v zemi původu. Jak si zařídí vztahy s rodinou po propuštění z výkonu trestu záleží na něm. Zrušení povolení k trvalému pobytu nezakazuje styk s manželkou a synem. Ministerstvo vyhodnotilo, že přes existenci rodinných vazeb je zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřené. K tomu poukázalo na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č. j. 62 A 55/2015-66, ve věci týkající se cizince odsouzeného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, v němž nebylo shledáno zrušení trvalého pobytu nepřiměřeným, ačkoli měl cizinec v České republice významné rodinné vazby. Zdůraznilo, že zásah do soukromého a rodinného života si žalobce zapříčinil sám svým protiprávním jednáním, jehož se vědomě dopouštěl. I když žalobce žije v České republice dlouhodobě, nemůže taková skutečnost převážet ve vztahu k jeho protiprávnímu jednání. Dodalo, že k části pobytu na území strávené ve výkonu trestu nelze přihlížet ve prospěch žalobce, k čemuž odkázalo na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 324/2011-48. Drogová trestná činnost patří k nejzávažnějším, a to i v zemi původu žalobce, kde mu v krajním případě hrozí i trest smrti. Žalobce si musel být vědom možných následků své úmyslné trestné činnosti. Ministerstvo při posouzení přiměřenosti vyšlo též z rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 85/2014, a rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, z nichž plyne, že přiměřenost zásahu je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Trestná činnost žalobce navíc nesvědčí o jeho řádném začlenění do české společnosti. V případě žalobce intenzita porušení veřejného pořádku a veřejný zájem na zrušení pobytu převažují nad dopady do jeho soukromého a rodinného života. Ministerstvo konstatovalo, že žalobci není zakázán další pobyt a žalobce má možnost požádat o vydání jiného pobytového oprávnění. Není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody sedmi let za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. S ohledem na nebezpečnost této trestné činnosti převažuje zájem na ochraně veřejného zájmu. Veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu je dán i z důvodu ochrany veřejného zdraví. Drogová kriminalita je vysoce nežádoucím jevem. Zvyšující se rozsah užívání návykových látek způsobuje obrovské škody a má ničivý dopad na společnost, především na mladistvé. Lidé obchodující s drogami navíc poškozují jméno České republiky v zahraničí. Obchod s drogami představuje nejzávažnější trestnou činnost. Ministerstvo odkázalo na výroční zprávy Národní protidrogové centrály za rok 2015 a 2016, ze kterých vyplývá, že každoročně stoupá počet trestných činů v souvislosti obchodem a výrobou drog, kterých se dopouštějí na území České republiky cizinci. Obchod s drogami má devastující a fatální následky na koncové uživatele, v souvislosti s prodejem drog navíc roste zejména majetková kriminalita uživatelů, kteří páchají trestnou činnost za účelem opatření finančních prostředků na nákup drog. Je povinností České republiky proti obchodu s drogami bojovat všemi dostupnými prostředky. Zrušení povolení k trvalému pobytu je též v souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ze dne 23. 11. 2010 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouranis*, C-145/09. Soudní dvůr mj. dovodil, že za účelem ochrany veřejného pořádku může členský stát považovat užívání omamných látek za nebezpečí pro společnost, které může odůvodnit zvláštní opatření vůči cizincům. Rozhodnutím taktéž nedojde k porušení Úmluvy. Povolení k trvalému pobytu není základním lidským právem a zrušení trvalého pobytu nelze klást na roveň soudnímu vyhoštění. Doplnilo, že nebudou porušena ani ustanovení čl. 9 odst. 2 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte.

18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 9. 4. 2018 prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání, které doplnil dne 14. 5. 2018. Namítal, že správní spis neobsahuje jednoznačný důkaz o naplnění skutkové podstaty, která umožňuje zrušení povolení k trvalému pobytu. Ostatní odvolací námitky jsou shodné s žalobními body.
19. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedla, že z obsahu spisového materiálu, a to z popisu z evidence rejstříku trestů a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci sp. zn. 52 T 14/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 19/2017 vyplývá, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 7 let za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. První podmínka pro zrušení trvalého pobytu dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tedy byla splněna. Manželka ani děti žalobce nebyly účastníky správního řízení, neboť řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce se jich dotýká pouze nepřímě. K tomu odkázala na rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63. Žalovaná dále uvedla, že se ministerstvo přezkoumatelným a dostatečným způsobem zabývalo otázkou zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Vzalo v potaz faktory uváděné žalobcem s odkazem na judikaturu NSS a Evropského soudu pro lidská práva. Konstatovala, že jelikož byl žalobce v minulosti vícekrát pravomocně odsouzen, je zřejmé, že ukládané tresty nesplnily svůj účel, neboť žalobce dál páchal trestnou činnost. Ani rodinné vazby žalobce nezpůsobují nepřiměřenost prvostupňového rozhodnutí. S odkazem na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 274/2016-47 uvedla, že již v důsledku samotného páchaní trestné činnosti mohl žalobce očekávat, že mu může být povolení k trvalému pobytu zrušeno. Poukázala též na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, ve kterém NSS konstatoval, že *„odsouzení pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků za jednání spočívající v organizování a řízení rozsáhlého a dlouhodobě fungujícího „průmyslového podniku“ na výrobu marihuany ve velkém rozsahu za účelem dosažení zisku zásadně je důvodem, pro který je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince přiměřeně zrušit mu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015, povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním.“* Dle názoru žalované nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy. Ze správního spisu plyne závažnost trestné činnosti žalobce v oblasti drogové kriminality, která je dlouhodobě považována za závažnou i v evropském měřítku, neboť závažně narušuje veřejný pořádek a s ohledem na dopady s ní spojené je vysoce rizikovou pro celou společnost. O závažnosti nebezpečí spojeného s výrobou a šířením omamných a psychotropních látek svědčí opatření přijímaná členskými státy k potírání takového jednání, např. Rámcové rozhodnutí Rady 2004/757/SVV ze dne 25. 10. 2004. Žalobce svým jednáním ohrožoval zájem státu na ochraně zdraví, života i majetku osob. Žalobci zároveň nebyl zakázán další vstup na území. Žalobce může za účelem návštěvy dětí a manželky požádat o udělení krátkodobého víza. V důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu dojde k omezení, nikoli znemožnění kontaktů s dětmi a manželkou. Zásah do soukromého a rodinného života, k němuž dojde, není s ohledem na trestnou činnost žalobce nepřiměřený. Žalovaná poukázala na to, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody navštívili manželka se synem žalobce pouze jednou. Odloučení v důsledku zrušení trvalého

pobytu nebude natolik odlišné. Žalobce může být naopak s rodinou více v kontaktu. Rodina žalobce je po dobu výkonu trestu po ekonomické stránce odkázána sama na sebe, manželka zaplatila dluhy žalobce. Pouhá skutečnost, že žalobce má na území České republiky rodinu, neznamená nepřiměřenost rozhodnutí. Žalobce netvrdil, že se rodina bez jeho přítomnosti nemůže o sebe postarat. Nebyly zjištěny jiné důležité okolnosti, např. zdravotní omezení dětí či manželky, které by vyžadovaly přítomnost žalobce na území a svědčily o nepřiměřenosti rozhodnutí. Manželka žalobce podniká, syn studuje mimo místo bydliště, dcera bydlí s matkou – bývalou manželkou žalobce, děti jsou již dospělé. Ačkoli žalobce žije v České republice od roku 1997, neovládá český jazyk, což vypovídá o jeho integraci do české společnosti. Žalobce může v budoucnu požádat o vydání nižšího pobytového oprávnění, pokud splní zákonem stanovené podmínky, nezbytné však bude, aby dlouhodobě vedl řádný život. S ohledem na míru společenské nebezpečnosti jednání žalobce, jehož se zde dopustil, lze takový požadavek považovat za legitimní a přiměřený. Žalobce si musel být vědom nebezpečnosti svého jednání a možného dlouhodobého odsouzení a zrušení trvalého pobytu a těmito důsledkům rodinu vědomě vystavil. Žalovaná vyhodnotila, že zrušení povolení k pobytu nebude z hlediska zásahu do rodinného života nepřiměřené. Skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl dle žalované zjištěn v souladu s § 3 správního řádu.

Posouzení žalobních bodů

20. Žalobce předně namítal, že správní orgány nesprávně určily okruh účastníků správního řízení. Účastníky řízení měly být přinejmenším jeho děti, které mohou být ukončením pobytu žalobce na území dotčeny na svých právech.
21. Pokud jde o účastenství rodinných příslušníků žalobce, zákon o pobytu cizinců nemá vlastní ustanovení o účastnících řízení. Platí zde tedy ustanovení správního řádu. Kdo je účastníkem řízení, stanoví obecně § 27. Účastníkem tohoto řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu je cizinec, o jehož trvalém pobytu se vede toto řízení. Není vyloučeno, aby účastníkem řízení byly i další dotčené osoby dle § 27 odst. 2 správního řádu.
22. Podmínkou účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu je, aby byl rodinný příslušník správním rozhodnutím přímo dotčen, resp. aby dotčení na jeho právech potenciálně hrozilo. Takové dotčení se vztahuje přímo k rodinnému příslušníkovi. Pouze ti jediná mohli být tím, že nebyli považováni za účastníky, dotčení na svých procesních právech. Pouze oni se tedy mohli bránit proti tomu, že s nimi nebylo jednáno jako s účastníky řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce.
23. Jak vyplývá z ustálené judikatury, žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat pouze zkrácení na svých právech, nikoli porušení práv jiného subjektu (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86, či rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011-141). Namítaná vada, tedy že ministerstvo a žalovaná nejednaly s dětmi, případně manželkou jako s účastníky řízení, mohla zasáhnout pouze do právní sféry těchto rodinných příslušníků žalobce, nikoli do právní sféry žalobce. Za této situace tak není na místě se uvedenou námitkou věcně zabývat, neboť k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce dojít nemohlo, a žalobci tak nesvědčí aktivní věcná legitimace (viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58). Žalobní bod tedy není důvodný.

24. Další skupinou námitek žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně zabývaly posouzením dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce.
25. Podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky anebo byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
26. Z citovaného ustanovení plyne, že povolení cizince k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky: Za prvé, cizinec byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Za druhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit.
27. První podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla splněna, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, konkrétně pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce sedmi let. O této skutečnosti není mezi stranami sporu. Spornou však zůstává otázka přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce s ohledem na jeho soukromý a rodinný život.
28. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
29. Existuje bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v cizineckých věcech. Z judikatury NSS a ESLP vyplývá, že v cizineckých věcech musí být při posuzování přiměřenosti brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného bytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srovnej např. rozsudek ze dne 31. 1. 2006,

Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39; rozsudek ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70; rozsudek ze dne 26. 4. 2007, *Konstantinov proti Nizozemsku*, stížnost č. 16351/03, § 52, či rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, § 57 až 58). Tato kritéria byla sice vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně NSS je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).

30. Přiměřenost zásahu do života cizince je nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, či rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).
31. Soud považuje za důležité nejprve uvést, že žalobní námitky týkající se posouzení přiměřenosti jsou totožné s odvoláním. Žalobce v žalobě nikterak nerozporoval konkrétní závěry správních orgánů, pouze v obecné rovině opakovaně uváděl, z jakých hledisek je nutné poměřovat závažnost žalobcem spáchaných skutků a dopadů do jeho soukromého a rodinného života a vytýkal jejich nedostatečné zjištění, aniž specifikoval, jaké konkrétní okolnosti opomněly dle žalobce správní orgány zohlednit. V žalobním bodě by se však mělo jednat především o polemiku s konkrétními skutkovými či právními závěry, které byly učiněny správními orgány.
32. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Z konstantní judikatury nicméně vyplývá, že ačkoli je řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu (či o správním vyhoštění, kde se přiměřenost rozhodnutí též posuzuje), zahajováno z úřední povinnosti, je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí. Při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života může totiž správní orgán zpravidla vycházet jen ze skutečností uvedených cizincem, neboť sám o nich nemá přehled a nemůže dál, než kam jej účastník pustí (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015-20, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34).
33. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by správní orgány zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a rezignovaly na zjištění okolností pro něj příznivých. V daném případě ministerstvo zjišťovalo dopady rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, a to zejména jeho výsledkem. Správní orgány vzaly v úvahu dobu, po kterou žalobce na území České republiky pobývá, jakož i skutečnost, že zde má žalobce manželku a syna s trvalým pobytem a dceru, která je státní příslušnicí České republiky. Existence rodinného života žalobce tak, jak byl žalobcem popsán, nebyla správními orgány nikterak zpochybněna. Při posouzení věci správní orgány vycházely z toho, že žalobce má v České republice uděleno povolení k trvalému pobytu od roku 1997, před nástupem výkonu trestu žil ve společné domácnosti s manželkou a (v době vydání rozhodnutí) společným téměř zletilým synem A. T. L., kteří jsou oba státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky a držiteli povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Syn žalobce studuje střední školu v P.. Ověřily, že žalobce vlastní byt na adrese hlášeného pobytu ve Varnsdorfu, v němž žil

s manželkou a synem. Přihlédly též k tomu, že žalobce má v České republice zletilou dceru české státní příslušnosti, která žila s matkou, bývalou manželkou žalobce, s níž se žalobce před nástupem do vězení, resp. vzetím do vazby (v roce 2015) vídal cca dvakrát měsíčně a hradil soudem stanovené výživné 300 Kč měsíčně, občas přispěl více. Dceru o nástupu do vězení neinformoval. Správní orgány se zabývaly i ekonomickou stránkou života rodiny žalobce. Dospěly k závěru, že rodina není na žalobci finančně závislá, manželka hradí dluhy a výdaje žalobce. Žalobce před nástupem výkonu trestu pracoval v baru a herně, které provozovala manželka. Správní orgány vyhodnotily, že způsob obživy žalobce nebyl natolik specifický, aby se tak nemohl živit ve Vietnamu, kde prožil většinu života. Pokud jde o integraci žalobce v České republice, vzaly rovněž v úvahu, že žalobce, ač žije v České republice dlouho, neovládá český jazyk, přičemž v České republice se úmyslného protiprávního jednání dopouštěl opakovaně.

34. Správní orgány vzaly v úvahu skutečnosti, na které poukazuje žalobce v žalobě, tedy že žalobce na území České republiky žije velkou část svého života a má v České republice rodinu a majetek (byt). Žalobce v žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní okolnosti správní orgány opomněly zjistit, resp. v jakém směru jsou skutková zjištění správních orgánů nedostatečná. Správní orgány považovaly pouto mezi žalobcem a jeho rodinou za skutečné a toto nezpochybňovaly. Vztah k dceři hodnotilo ministerstvo s ohledem na okolnosti jako méně intenzivní, což ovšem odpovídá zjištěným skutečnostem (mj. míře osobních kontaktů před nástupem do vězení a skutečnosti, že žalobce dceru neinformoval o nástupu do vězení a nevěděl, zda a jakou školu aktuálně studuje). Správní orgány vyhodnotily, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude zrušením trvalého pobytu negativně zasazeno, avšak v daném případě neshledaly tento zásah nepřiměřeným vzhledem k závažnosti trestné činnosti žalobce. S tímto posouzením se soud ztotožňuje.
35. Za intenzivní zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život lze nepochybně považovat skutečnost, že žalobce již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití se svou manželkou L. T. B. N. ve společné domácnosti a udržovat úzký osobní kontakt se synem (syn byl v době vydání napadeného rozhodnutí téměř zletilý, studoval na střední škole mimo domov, každodenní péči rodičů tedy nevyžadoval a bylo možné očekávat, že před propuštěním žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nabude zletilosti a bude se dále osamostatňovat). V úvahu přicházející varianta odloučení žalobce od rodiny (a udržování vztahů na dálku), tak i případná varianta přesídlení (části) žalobcovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce a členů rodiny, kteří dlouhodobě (syn žalobce celý život) žijí na území České republiky a mají zde zázemí. Ve vztahu ke zletilé dceři žalobce soud zásadní narušení rodinného života nespatřuje, neboť vztah s dcerou byl oslaben již tím, že žalobce se s dcerou stýkal zhruba dvakrát měsíčně, a zejména pak pobytem žalobce ve vazbě a ve výkonu trestu od roku 2015, o němž dceru neinformoval, od roku 2015 se s dcerou nesetkal a neměl ani aktuální informace o jejím studiu. Relevantní zásah do práva na rodinný a soukromý život soud nespatřuje ani v odloučení od zletilého syna T. T. L., o němž žalobce vypověděl, že neví, kde se v současné době nachází, přičemž i v žalobě zmiňoval pouze dvě své děti, které má s manželkou a bývalou manželkou.
36. Je tedy třeba posoudit, zda jsou výše uvedené možné následky napadeného rozhodnutí, které jsou nepochybně zejména pro žalobce a jeho manželku velmi závažné a měnící zcela zásadně dosavadní způsob jejich života, adekvátní důvodu, který vedl správní orgány k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce.

37. V daném případě žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce sedmi let (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 52 T 14/2014 a rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 19/2017). Žalobce se tedy dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve třetím odstavci) trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku, přičemž trestný čin spáchal ve velkém rozsahu.
38. Soud souhlasí s ministerstvem a žalovanou, že již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) je nutno hodnotit jako vysokou, zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedeným ustanovením. Výše trestu uloženého žalobci (sedm let odnětí svobody) svědčí i o konkrétní společenské nebezpečnosti (škodlivosti) jednání žalobce s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, které trestní soudy při svém rozhodování zohlednily. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce (jako pachatel) jinému neoprávněně zprostředkoval nejméně 1 590,31 gramů návykové psychotropní látky metamfetamin (pervitin). I NSS ve své judikatuře shledal, že spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 či 3 trestního zákoníku představuje jednání, jímž cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017-45, a ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019-27). Jednání žalobce spočívající ve zprostředkování více než 1,5 kilogramu látky metamfetamin (pervitin) je vysoce nežádoucím jevem, neboť jak v prvostupňovém rozhodnutí, které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, odůvodnilo ministerstvo, užívání takových návykových látek způsobuje obrovské škody (zejména na zdraví a majetku), má ničivý dopad na zdraví a život, včetně mladistvých, přičemž na drogovou trestnou činnost je navázána též související trestná činnost osob drogově závislých. Správní orgány obou stupňů objasnily, proč považují jednání žalobce za zvlášť závažné narušení veřejného pořádku. V posuzované věci je podstatný nejen charakter, ale též množství návykové psychotropní látky, kterou žalobce zprostředkoval, což potvrzuje závažnost spáchaného jednání. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které správní orgány nezohlednily, pokud jde o spáchaný skutek a roli žalobce. Ani důvody, které Vrchní soud v Praze vedly ke snížení trestu pod spodní hranici trestní sazby na sedm let (méně výrazné překročení soudní praxí uznávané hranice velkého rozsahu, spáchání pouze jednoho trestného jednání, nemožnost přihlédnout k předchozím odsouzením) dle názoru soudu nesnižují závažnost trestné činnosti natolik, aby bylo možné považovat zásah do rodinného života žalobce (zejména nemožnost trvalého společného soužití s manželkou ve společné domácnosti v České republice bez pravidelného osobního kontaktu s již zletilými dětmi) za nepřiměřený.
39. Soud má tedy za to, že žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dnes již zletilých dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu (v návaznosti na právní moc trestního rozsudku), nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, aby bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců za

neadekvátní. Jak opakovaně zdůraznily správní orgány, žalobce si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce pobývat na jeho území.

40. Soud si je vědom, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, do soukromého a rodinného života cizince (§ 174a zákona o pobytu cizinců) je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva zohledňovat nejlepší zájem dítěte, tedy zabývat se pečlivě situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice a míru závislosti na péči daného cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28). Správní orgány vzaly v úvahu věk syna žalobce, který se již blížil věku zletilosti (byť žalovaná chybně uvedla, že je zletilý), i skutečnost, že studuje střední školu mimo bydliště, a není tedy již závislý na osobní péči rodičů. Žalovaná též zohlednila, že rozhodnutí neovlivní pobytový status syna a manželky. Správní orgány přihlédly i k tomu, že rodina se již musela vyrovnat s odlukou zapříčiněnou vazbou a výkonem trestu odnětí svobody. Správní orgány poukázaly též na to, že žalobce je v důsledku svého jednání ve vazbě a výkonu trestu od roku 2015, přičemž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce sedmi let. Z toho vyplývá, že syn žalobce bude v době propuštění žalobce zletilý, případně téměř zletilý (přes 17 let), pokud by došlo k podmíněnému propuštění po výkonu poloviny trestu. Osobní kontakt syna s žalobcem byl přitom omezen již v důsledku výkonu trestu (od převedení z výkonu vazby 31. 5. 2017 do 16. 1. 2018 proběhla pouze jedna osobní návštěva), syn byl fakticky v péči matky a rodina byla odkázána na sebe, a to i po ekonomické stránce. Správní orgány neshledaly žádné mimořádné okolnosti, např. zdravotní problémy, jež by vyžadovaly trvalou přítomnost žalobce, resp. důvody, pro které by se rodina nebyla schopna nadále o sebe postarat. V daném případě se soud ztotožňuje se správními orgány, že zejména s ohledem na věk syna a jeho postupné osamostatňování nelze rozhodnutí (a s ním související odloučení) považovat za nepřiměřené vzhledem k závažnosti a společenské nebezpečnosti zločinu, jehož se žalobce na území České republiky dopustil. Soud připomíná, že i věci *Konstantinov proti Nizozemsku* dospěl Evropský soud pro lidská práva k závěru, že skutečnost, že syn dotčené cizinky bude již brzy dospělý, snižuje potřebu, aby tato cizinka setrvala na území Nizozemska.
41. Soud neshledal, že by skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, jestliže nebyl proveden výslech manželky a syna žalobce. Soud souhlasí se správními orgány, že okolnosti rodinného života žalobce byly zjištěny dostatečně, a to zejména jeho výslechem, přičemž žalobce ani v žalobě neuvedl, jaké další rozhodné skutečnosti měly být provedením výslechů zjištěny. Výslech rodinných příslušníků žalobce sice mohl dokreslit rodinnou situaci a vzájemné vztahy mezi členy rodiny, s ohledem na obsah spisového materiálu však nebyl v daném případě nezbytný pro to, aby správní orgány mohly posoudit přiměřenost rozhodnutí (srov. obdobné závěry NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32). I bez výslechu členů rodiny žalobce správní orgány získaly dostačující povědomí o fungování rodiny pro to, aby mohly kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému

pobytu na žalobce a ostatní rodinné příslušníky. Na základě informací, které mělo ministerstvo a žalovaná k dispozici, bylo možné řádně vyhodnotit, zda zájem na udržení rodiny žalobce pohromadě v České republice, existence blízkých rodinných vazeb a výchovy téměř zletilého syna, převáží nad zájmem na ochraně veřejného pořádku.

42. Soud ve shodě se správními orgány nepopírá, že dojde k intenzivnímu zásahu do rodinného života žalobce, avšak s ohledem na trestnou činnost žalobce a na veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nelze shledat dopad rozhodnutí správních orgánů do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků nepřiměřeným. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Soud dodává, že návrat do země původu nelze ve vztahu k žalobci považovat za nepřiměřený i s přihlédnutím k tomu, že žalobce zná jazyk země původu (naopak přes dlouhodobý pobyt v České republice neovládá český jazyk), zemi původu opustil již v produktivním věku, je zdrav a z ničeho nevyplyvá, že by nebyl schopen se v zemi původu o sebe postarat.
43. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvodnou námitku porušení § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy.
44. Nedůvodnou je i námitka žalobce, že prvostupňové a napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. K tomu v daném případě nedošlo. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgány vycházely, jakými úvahami byly vedeny při jejich hodnocení a při aplikaci právní úpravy. Správní orgány neignorovaly rodinné zázemí žalobce v České republice, dospěly však k závěru, že v daném případě dosáhlo protiprávní jednání takové intenzity, že dopad do rodinného života žalobce (při neexistenci zvlášť mimořádných okolností) nelze považovat za nepřiměřený. Soud poznamenává, že správní orgány přihlédly též k dalším relevantním okolnostem, včetně skutečnosti, že práce žalobce v České republice nebyla natolik specifická, aby nemohl nalézt uplatnění ve Vietnamu (naposledy pomoc manželce v herně a baru), skutečnosti, že žalobce přes svůj dlouhodobý pobyt v České republice neovládá český jazyk, a na území České republiky se dopouštěl protiprávního jednání opakovaně. K tomu soud dodává, že ve vztahu ke třem předchozím odsouzením za trestný čin je třeba sice na žalobce hledět, jako by nebyl odsouzen (žalobce se u podmíněných trestů odnětí svobody ve zkušebních dobách osvědčil a v případě peněžitého trestu bylo rozhodnuto o zahlázení odsouzení, viz § 60 trestního zákona, § 105 trestního zákoníku), to však neznamená, že správní orgány nemohou při rozhodování o pobytu žalobce k předchozímu protiprávnímu jednání žalobce vůbec přihlížet (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb., či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-32, či ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 215/2019-34). Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry prvostupňového a napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jejich nepřezkoumatelnost.
45. Pokud žalobce uvádí, že odmítá poukaz na možnost pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění, neboť s ohledem na záznam v rejstříku trestů mu nemůže být jiné povolení k pobytu vydáno, je třeba zdůraznit, že tento žalobní bod (shodný s odvolací námitkou) nereaguje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná uvedla, že není vyloučeno, aby žalobce v budoucnu požádal o vydání některého nižšího pobytového

oprávnění, pokud splní zákonem stanovené podmínky, nezbytné však bude, aby dlouhodobě vedl řádný život. Z toho je patrné, že žalovaná nepředpokládala, že by žalobce mohl bezprostředně úspěšně žádat o jiný typ pobytového oprávnění, s výjimkou krátkodobého víza za účelem návštěvy manželky a dětí. Skutečnost, že se cizinec dopustil na území státu trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, není podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech důvodem pro zamítnutí žádosti o vízum.

Závěr a náklady řízení

46. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádný žalobní bod důvodný, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. listopadu 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu